

Jedan Peščani čovek je u škriptavoj noći došao.

Jedan je došao, jedan je nazad na mesec otišao...

Kao rupičasta, blještava, ponekad puna, ponekad izgrizena, velika lopta, na pola neba, kada nema oblaka. Tako su Timiju opisali mesec. Ali on zna da mesec tako ne izgleda. I da može da ga vidi, opet bi više voleo to što može da ga sluša. Na terasi, blago vibrirajućoj od preglasnog smeha, ljutih automobila i potpetica oštih od kamenja, razaznaje jedva čujni mesečev šum dok klizi preko tame, bežeći od jutra.

Timiju se večeras ne spava. Njemu se, zapravo, nikada ne spava. I kada sanja, snovi mu se mešaju sa javom nevidljivog dana. Svejedno je, na kraju, da li je u krevetu ili na nogama osluškuje sudaranje struja uzbuđenog stana.

Pevajući uvek istim ritmom olinjale ulice, pod stopalima mu se i noćas tresu uzdrhtale salonske pločice. Iz sitnih zidnih pukotina, svakom drugom neosetna, promaja nagoveštava događanja iz grada. Šegrt starog pekara odavno je zaključao vrata. Timi to zna po još nedovršenom mirisu hleba, polupečenih pereca i džem-kroasana. Gospođica Peni vraća se iz kluba. Poznaje je po zapinjanju štikli o rupe propalog trotoara. Tri sprata niže, baka Mindl hrkanjem remeti uređeni kaos prašinskih čestica. Komšija iz prizemlja opet ima problema sa neposlušnom oprugom garažnih vrata. A mama... ona opet ružno sanja.

Mama.

Da zna da je ponovo bos i da ponovo ne spava, bila bi tužno raščupana. A on bi, u njenom naručju, suze njene, zajedno sa vlasima pobegle kose, probao i čudio se otkud so u *očima* i pitao se zar ne bi bilo lepo da su suze slatke, ili, još bolje, da u njima ima čokolade?

Mama, srećom, mora da spava. Inače se budi šištava, poluglasna i mekana poput blatnjavih busenova trave, tamo, na igralištu, ispred ulaza u iskežene zgrade.

Kliktajevi klatna porodičnog časovnika lunjaju po tami Timijevog senovitog sveta. On voli da uvek, u pozadini svih drugih oseta, sigurno kucka mehanizam dekinog predratnog sata.

Pogotovo u noćima kada mesec zvuči drugačije.

Kada se šunja preko oštrice čaletovog lovačkog noža, skrivenog na gornjoj polici kuhinjskog ormana.

Večeras Timi zna — neko će dete, koje odbija da sanja, osetiti kako u oči bačeni pesak krmelja.

I krvareći danima dosadno bocka.

I bockajući zauvek pritajeno bolucka.

Večeras će neko opet zaboraviti da spava...

Moja mama kaže da sam isti kao i sva druga deca!

I moja! I moja!

Kaže i moja, ali to je samo da bi me utešila.

Nije istina! Moja mama ne laže!

Ni moja! Ni moja!

One nikad ne lažu, samo govore ono za šta misle da je bolje.

Opet ta priča! Učiteljica je rekla da prestaneš da nas plašiš!

Da, rekla je!

Učiteljica je velika. Zaboravila je Peščanog čoveka...

Kao rupičasta, blještava, ponekad puna, ponekad izgrižena, velika lopta, na pola neba kada nema oblaka. Tako su Timiju opisali mesec. Ali on zna da mesec tako ne izgleda. I stežući šaku punu pozajmljenog oružja, mrmlja svoj genijalan plan.

I kao da iz daleka dopire namerno škr gutanje drvenih stepenica dok se čovek sa meseca penje u susret nečijim budnim očima. Timi se stresa i podilaze ga žmarci, a milion zrnaca peska, u mlaznim tokovima, ispod kože, migolji mu i svetluca.

I kao da trči po plaži, pod bosim stopalima sklisko je i on seda na led od poda terase. Pidžama na medvediće leprša pod naletima mirisa obližnje divlje trešnje. Udaljena škripa prestaje i on zna da Peščani čovek upravo u nečijoj sobi usporeno diše.

I samo se nada da mama neće, baš u ovom trenutku, negde iz noćne more da vrisne i da ga, kao i uvek, odvede pod pokrivač, terajući ga da spava.

Jer mama ne razume.

Mama.

Kako se zoveš?

Alisa.

Zašto sediš sama, Alisa?

Zato što tako želim.

A da to nije zato što nemaš drugara?

Šta tebe briga zašto sam ja sama?

Smiri se, ja samo želim da mi pozajmiš malo od toga što stežeš u džepu.

Ali... Kako znaš?

Naučićeš i ti da vidiš ušima.

Šta ćeš da radiš sa običnim peskom?

Našla si ga u krevetu, je l' da?

Da, jesam... Kako znaš?

Pa, došla si u školu gde sva deca imaju pesak u očima.

Moja mama kaže da je to bolest i da je Peščani čovek samo bajka.

Ne razume ni moja mama. Zato će to ostati naša tajna.

Timi zna da mesec *tako* ne izgleda.

Ne umeju da gledaju oni koji vide. Mesec je veliko oko. Potpuno zatvoreno kada je mlad, potpuno otvoreno kada je pun.

Večeras je oko širom otvoreno.

Iz stegnute šake curka fini pesak i čeka čas.

Reckava oštrica noža priželjkuje mesečevo okliznuće.

Iz daleka dopire namerno škrgranje drvenih stepenica dok čovek sa meseca *neoprezno* silazi sa budnim očima među kvrgavim prstima. Na svakom stepeniku ostavlja po jednu crvenu i jednu slanu kap.

Kap.

Kap.

To je trenutak.

Timi zamahuje peskom na mesečevo oko.

Mama se, uz vrisak, budi.

Škripa prestaje, Peščani čovek zastaje.

Tišina velom prekriva grad.

Oblak perom zaklanja mesec.

Jedna ruka, iznenadna, hladna, zaustavlja se na pregibu Timijevog ramena.

Jedan glas, modar, grbav, zaustavlja se ne resici Timijeve ušne školjke.

Oslepeo si me, mali Timi.

Da...

Trebaju mi tvoje uši sada. Moja mladunčad neće ostati gladna.

Mama odlučuje da ipak ne ustane.

Timi će morati da odraste.

Da nauči da sanja sam.

Mama!

Jedan Peščani čovek je u škriputavoj noći došao.

Jedan je došao, dva su nazad na Mesec otišla...